

§ 5. Przewodniczący kieruje wszystkimi sprawami bieżącymi Komitetu samodzielnie, z wyjątkiem tych spraw, co do których powzięcie decyzji należy do Komitetu Likwidacyjnego, lub które wniesie na Komitet z własnej inicjatywy albo na wniosek jednego z członków Komitetu. W tym ostatnim wypadku opinia Komitetu jest dlań miarodajną.

§ 6. Posiedzenie Komitetu Likwidacyjnego zwołuje przewodniczący w miarę potrzeby, lub na wniosek pisemny stałego członka Komitetu Likwidacyjnego.

O terminie posiedzenia Komitetu Likwidacyjnego przewodniczący powiadamia pisemnie członków Komitetu i delegatów, przesyłając im równocześnie szczegółowy porządek dzienny.

§ 7. Dla ważności uchwał Komitetu Likwidacyjnego konieczną jest obecność przewodniczącego lub jego zastępcy oraz 4-ch stałych członków Komitetu Likwidacyjnego względnie ich zastępców, jak również delegata zainteresowanego Ministra lub urzędu, o ile nie jest on reprezentowany w składzie stałych członków Komitetu Likwidacyjnego, tudzież delegatów: Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej i Delegacji Polskiej w Mieszanej Komisji Rozrachunkowej.

§ 8. Uchwały Komitetu Likwidacyjnego zapadają zwykłą większością głosów, w razie zaś równości przeważa zdanie, za którym głosował przewodniczący. Głosują wszyscy obecni członkowie Komitetu względnie ich zastępcy oraz delegat zainteresowanego Ministra lub urzędu; przewodniczący głosuje na końcu. Nikt nie ma prawa wstrzymać się od głosowania. Delegat zainteresowanego Ministra lub urzędu ma prawo obecności na posiedzeniu i prawo głosowania tylko w tych sprawach, do których jest delegowany.

Członkowie Komitetu, przegłosowani w pewnych punktach, obowiązani są, mimo to, do udziału w naradach i do głosowania nad dalszemi punktami, podporządkowując się zapadłym już uchwałom (głosowanie stante concluso).

§ 9. Przewodniczący może wzywać na posiedzenia Komitetu rzeczoznawców i likwidatorów, celem wysłuchania ich opinji lub wyjaśnień, względnie wydania im zarządzeń.

§ 10. Uchwały Komitetu podpisuje przewodniczący oraz wszyscy obecni na posiedzeniu członkowie stali lub ich zastępcy oraz delegaci zainteresowanych Ministrów lub urzędów. Ci ostatni tylko te sprawy, do których są delegowani. Nikt nie może odmówić podpisu z tego powodu, że został przegłosowany.

Odpisy uchwał, przeznaczone dla stron, oraz teksty, przeznaczone do ogłoszenia w „Monitorze Polskim”, podpisuje tylko przewodniczący.

§ 11. Z każdego posiedzenia Komitetu winien być sporządzony protokół dla wszystkich spraw, na posiedzeniu rozpoznanych.

W protokóle należy wymienić: obecnych na posiedzeniu, określić każdą sprawę, będącą przedmiotem obrad, oraz przedstawić zwięźle ich przebieg wraz z wynikiem każdego głosowania, wszelako bez zaznaczania, kto i jak głosował.

W wypadkach jednak gdy uchwała nie została powzięta jednogłośnie, na żądanie poszczególnych głosujących, odmienne ich zdania, vota separata i t. p. winny być zamieszczone w protokóle, jak również mogą być dołączone do protokółu motywy, uzasadniające takie odmienne zdanie.

Również delegatom Prokuratorji Generalnej i Delegacji Polskiej w Mieszanej Komisji Rozrachunkowej, względnie ich zastępcom, służy prawo żądania zamieszczenia w protokóle odmiennego ich zdania wraz z odpowiednim umotywowaniem, w razie powzięcia przez Komitet uchwały, odbiegającej od zajętego przez nich stanowiska.

Protokóły są tajne, podpisuje je przewodniczący oraz sekretarz.

Protokół winien być odczytany na następnem kolejnym posiedzeniu Komitetu i w razie braku sprzeciwów uważa się za przyjęty.

§ 12. Wpływy, osiągnięte z likwidacji mienia b. rąsyjskich osób prawnych, a przewidziane w art. 6 punkt 4 powołanego na wstępie rozporządzenia, winny być składane do Banku Gospodarstwa Krajowego na rachunek Komitetu.

Drobniejsze kwoty, przeznaczone na pokrycie wydatków bieżących, do sumy pięciuset złotych (zł. 500), mogą być przechowywane w podręcznej kasie Komitetu.

§ 13. Czeki kasowe, asygnaty, względnie polecenia na podjęcie, przelew lub wydatkowanie sum, wymienionych wyżej w § 12, podpisuje przewodniczący lub jego zastępca, oraz członek stały Komitetu z ramienia Ministra Skarbu lub jego zastępca.

§ 14. Komitet Likwidacyjny prowadzi rachunkowość wpływów i wydatków wedle ogólnie przyjętych zasad.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

840.

Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa

z dnia 27 października 1928 r.

o uldze celnej na kwas siarkowy.

Na podstawie art. 7 punkt b) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Niżej wyszczególniony towar opłaca cło ulgowe, którego wysokość w stosunku do cła normalnego, określa się jak następuje:

Poz. tar. celnej	Nazwa towaru	Cło ulgowe w % cła normalnego
108 p. 1	Kwas siarkowy (siarczany) wszelkiej koncentracji	20%

O ile chodzi o wymienione towary, do których będą stosowane cła maksymalne w myśl rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 25 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 66), cło ulgowe będzie wynosiło 20% cła maksymalnego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie trzeciego dnia po ogłoszeniu i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1928 r. włącznie.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

841.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 24 października 1928 r.

o przekazaniu wojewodom i Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy niektórych decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych.

Na podstawie art. 118 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) i § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 stycznia 1924 r. w przedmiocie rozdziału kompetencji Ministra Zdrowia Publicznego (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 86) zarządzam co następuje:

§ 1. Uprawnienia do współdziałania w decyzjach, przysługujące Ministrowi Zdrowia Publicznego i Ministrowi Spraw Wewnętrznych z ust. 3 art. 6 ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 r. o ograniczeniach w sprzedaży i spożyciu napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 35, poz. 299) przekazuje się wojewodom i Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy, właściwym ze względu na zamierzone miejsce sprzedaży.

§ 2. Uprawnienia do decyzji, przysługujące Ministrowi Spraw Wewnętrznych z art. 3 ustęp ostatni ustawy z dnia 17 lipca 1924 r. w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 672) oraz § 4, 8 i 9 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 27 lutego 1928 r. w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 191) przekazuje się wojewodom i Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy,

właściwym ze względu na miejsce zamieszkania ubiegającego się o paszport.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

842.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Komunikacji

z dnia 30 października 1928 r.

w sprawie przepisów sanitarnych, higienicznych i ratowniczych, dotyczących żeglugi powietrznej.

Na podstawie art. 8 ustęp końcowy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 marca 1928 r. o prawie lotniczym (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 294) zarządza się co następuje:

A. Przepisy sanitarne.

§ 1. Pasażerskie statki powietrzne powinny być utrzymywane w czystości i posiadać dobrą wentylację. Pasażerom nie wolno zaśmiecać samolotów i płuć na podłogę lub przez okno.

§ 2. Na wypadek choroby morskiej u podróżnych statek powietrzny powinien być zaopatrzony w torebki z papieru nieprzemakalnego oraz w odpowiednie urządzenie z tkaniny brezentowej lub kauczuku, umożliwiające wrzucanie rzeczonych torebek po ich użyciu.

Urządzenia te powinny być umieszczone w ten sposób, ażeby były łatwo osiągalne dla pasażerów.

§ 3. Większe statki powietrzne, przeznaczone na sześć lub więcej osób lub do podróży, trwających ponad cztery godziny, poza urządzeniami wymienionymi w § 2, powinny posiadać ustęp o szczelnie zamykalnym kubie z twardego kauczuku, wodę bieżącą, zdatną do picia, oraz odpowiednie urządzenia toaletowe.

§ 4. Woda do picia powinna odpowiadać właściwym przepisom sanitarnym.

§ 5. W statkach powietrznych, posiadających urządzenia do spania, powinna być wydawana dla każdego podróżnego świeża bielizna pościelowa.

§ 6. W okresie zimowym statki powietrzne powinny być ogrzewane tak, ażeby ciepota wynosiła co najmniej 14° C.

§ 7. Dopuszczenie osób, dotkniętych ostreimi chorobami zakaźnymi, do podróży pasażerskim statkiem powietrznym, względnie korzystanie wspomnianych osób z pasażerskiego statku powietrznego jest zakazane.

Również osoby, dotknięte przewlekłymi chorobami zakaźnymi, niebezpiecznymi dla otoczenia, oraz osoby